

Αντί βιογραφικού
του Σπύρου Κοντογιώργη

Do ut des έλεγαν οι Λατίνοι, δηλαδή σου δίνω για να μου δίνεις. Αυτή τη συνθήκη του αέναου δούναι και λαβείν αν και δεν τη θεωρώ ικανή, τη βρίσκω αναγκαία για την ευημερία κάθε ανθρώπινης σχέσης. Και ανάμεσα σε όλα αυτά που μπορούν να μοιραστούν οι άνθρωποι, πιστεύω πως σημαντικότερο όλων είναι το να δίνουμε και να παίρνουμε συναισθήματα. Αυτός ήταν ο λόγος που ανέκαθεν θαύμαζα κάθε μορφής καλλιτέχνες, για την ικανότητα τους να διεγείρουν τόσο πολύ τις αισθήσεις, τόσο πολλών ανθρώπων.

Αυτήν ακριβώς τη δεξιότητα επεδίωκα κι' εγώ πάντα να αναπτύξω, όμως ο καθημερινός μου αγώνας στον κόσμο του εμπορίου, δεν άφηνε πολλά περιθώρια για τέτοιου είδους δημιουργικότητα. Μοναδική μου διέξοδος η ζαχαροπλαστική, πρώην επαγγελματική ενασχόληση, αλλά διαχρονικά, μοναδική ευκαιρία για δημιουργική έκφραση και κυρίως για προσφορά. Μέχρι που μια μέρα οι συγκυρίες μου έδειξαν πως εκτός από τα γλυκίσματα μου, μπορούσα να συγκινήσω εξίσου γράφοντας κάποια από αυτά που έχω μέσα μου. Ίσως η αίσθηση που προσφέρουν να μην είναι τόσο έντονη, ή να μην εμπνέουν τόσο πολύ κόσμο. Όμως, έστω και μόνο ένα πρόσωπο αν μπορέσω να «αγγίξω» με τα λόγια μου, προσωπικά θα μου αρκεί η ικανοποίηση ότι κατάφερα για μια ακόμα φορά να χαρίσω συναισθήματα!

